

There are no translations available.

Chiar dacă am crescut departe de **Bucuresti**, prin literatură, povestiri, video-arhive, Cișmigiul a făcut parte tot timpul, cumva, din viața mea. Cum planurile lui Dumnezeu m-au adus în această parte de țară, întâlnirea cu Cișmigiul a fost ca un fel de vizită a românului la Paris. Crâmpoșele literare, flash-uri de anticariat, paragrafe, replici. Imbinarea real-imaginar era abundentă.

E dragoste mare și acum. Dar una de "colecționer de istorie". Relația cu Cișmigiul (intr-o preumblare visătoare) e influențată și de populația care își face de cap, la un moment dat, printre bătrânele-i alei. Și nu pot să uit cum într-o teribilă noapte, împreună cu câțiva prieteni am traversat Cișmigiul într-o hărmălaie tătarască, simulând o partidă de fotbal american. Ne-am revărsat, epuizați, pe strada care se intersectează cu Schitu Magureanu. Cu câțiva ani în urmă am găsit, la o tarabă, o carte-album despre Cișmigiul. Nu mai rețin autorul pentru că a fost în posesia mea puține zile. Am citit-o pe nerasuflete și am împrumutat-o cuiva care se arăta interesat. A uitat-o la birou și a doua zi nu mai era de găsit... Se zice că prin gurile de la Cetate fugeau boierii, fie de turci fie spre zone de petreceri. A fost o vreme când Cișmigiul avea regulament: nu aveai voie să faci gălăgie, să vorbești necuviincios, să faci mizerie, erau interzise activitățile comerciale. Gardienii parcului aplicau amenzi severe. Au fost aduse câteva animale exotice, botanisti faimoși aveau grija de parc...

M-am gândit să fotografiez toate monumentele parcului și să le expun online. Să fie asta modesta mea contribuție la "imaginea" Cișmigiului.

Sursa:

www.umblarici.ro